Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 11. januára 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Justičná spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV — Článok 7 — Podmienka obojstrannej trestnosti — Článok 9 — Dôvod neuznania a nevykonania založený na neexistencii obojstrannej trestnosti — Odsúdenie štátneho príslušníka vykonávajúceho štátu v štáte pôvodu za marenie výkonu úradného rozhodnutia“

Vo veci C-289/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (Slovensko) z 3. júna 2015 a doručený Súdnemu dvoru 15. júna 2015, ktorý súvisí s trestným konaním proti

Jozefovi Grundzovi

za účasti

Krajskej prokuratúry Prešov,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia M. Berger (spravodajkyňa), A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. mája 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

— slovenská vláda, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa,

— švédska vláda, v zastúpení: A. Falk, L. Swedenborg, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson a N. Otte Widgren, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: slovenčina.

— Európska komisia, v zastúpení: W. Bogensberger, J. Javorský a S. Gruenheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. júla 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 ods. 3 a článku 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27), zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2008/909“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania týkajúceho sa toho, či na Slovensku možno uznať rozsudok v trestnej veci a vykonať trest odňatia slobody, ktorý pánovi Jozefovi Grundzovi uložil český súd.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa odôvodnenia 5 rámcového rozhodnutia 2008/909:

„Procesné práva v trestnom konaní sú v rámci justičnej spolupráce kľúčovým prvkom zabezpečenia vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi. Vzťahy medzi členskými štátmi, pre ktoré je charakteristická osobitná vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, umožňujú vykonávajúcemu štátu uznávať rozhodnutia prijaté orgánmi štátu pôvodu. Uvažovať by sa preto malo o ďalšom rozvoji spolupráce týkajúcej sa výkonu rozsudkov v trestných veciach, ktorá je stanovená v nástrojoch Rady Európy, najmä ak sa takýto rozsudok uplatňuje proti občanom Únie, ak boli odsúdení na trest odňatia slobody alebo opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody v inom členskom štáte. …“

4 Článok 3 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Účel a rozsah pôsobnosti“, stanovuje:

„1. Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.

…

3. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle tohto rámcového rozhodnutia. …

…“

5 Podľa článku 7 rámcového rozhodnutia 2008/909, nazvaného „Obojstranná trestnosť“:

„1. Ak za niektorý z trestných činov uvedených nižšie možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktorých horná hranica je najmenej tri roky, sú podľa podmienok tohto rámcového rozhodnutia a bez preskúmania obojstrannej trestnosti skutku dôvodom na uznanie rozsudku a vykonanie uloženého trestu tieto trestné činy podľa ich vymedzenia v práve štátu pôvodu:

— účasť na zločinnom spolčení,

— terorizmus,

— obchodovanie s ľuďmi,

— sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia,

— nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami,

— nedovolené obchodovanie so zbraňami, strelivom a výbušninami,

— korupcia,

— podvod,…

— legalizácia príjmov z trestnej činnosti,

— falšovanie a pozmeňovanie meny,…

— počítačová kriminalita,

— trestné činy proti životnému prostrediu,…

— uľahčenie neoprávneného prekročenia štátnej hranice a neoprávneného pobytu,

— vražda, závažné ublíženie na zdraví,

— nedovolené obchodovanie s ľudskými orgánmi a tkanivami,

— únos, obmedzovanie osobnej slobody a branie rukojemníka,

— rasizmus a xenofóbia,

— organizovaná alebo ozbrojená krádež alebo lúpež,

— nedovolené obchodovanie s kultúrnymi predmetmi,…

— podvodné konanie,

— vymáhanie peňazí alebo inej výhody a vydieranie,

— falšovanie a výroba nelegálnych kópií výrobkov,

— falšovanie a pozmeňovanie verejných listín a obchodovanie s nimi,

— falšovanie a pozmeňovanie platobných prostriedkov,

— nedovolené obchodovanie s hormonálnymi látkami a ďalšími prostriedkami na podporu rastu,

— nedovolené obchodovanie s jadrovými alebo rádioaktívnymi materiálmi,

— obchodovanie s odcudzenými vozidlami,

— znásilnenie,

— podpaľačstvo,

— trestné činy podliehajúce právomoci Medzinárodného trestného súdu,

— nezákonné ovládnutie lietadla alebo plavidla,

— sabotáž.

…

3. V prípade trestných činov neuvedených v odseku 1 môže vykonávajúci štát uznať rozsudok a vykonať trest s podmienkou, že súvisia so skutkami, ktoré sú podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu.

4. Každý členský štát môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia alebo neskôr oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady formou vyhlásenia, že odsek 1 nebude uplatňovať. Každé takéto vyhlásenie možno kedykoľvek vziať späť. Takéto vyhlásenia alebo stiahnutia vyhlásení sa uverejnia v *Úradnom vestníku Európskej únie*.“

6 Článok 8 rámcového rozhodnutia 2008/909, nazvaný „Uznávanie rozsudku a výkon trestu“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Príslušný orgán vykonávajúceho štátu uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný…, a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, pokiaľ nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu, ktoré sú ustanovené v článku 9.“

7 Článok 9 rámcového rozhodnutia 2008/909 s názvom „Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu“ vo svojom odseku 1 písm. d) uvádza:

„Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak:

…

d) v prípade uvedenom v článku 7 ods. 3 a v prípade, že vykonávajúci štát urobil vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4, v prípade uvedenom v článku 7 ods. 1 sa rozsudok týka skutkov, ktoré by podľa práva vykonávajúceho štátu nepredstavovali trestný čin. Vo vzťahu k daniam alebo poplatkom, clám a mene sa však vykonanie rozsudku nemôže odmietnuť z toho dôvodu, že právo vykonávajúceho štátu neupravuje rovnaký typ daní alebo ciel ani neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právo štátu pôvodu“.

Slovenské právo

8 Rámcové rozhodnutie 2008/909 bolo do slovenského právneho poriadku prebraté zákonom č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, v znení zákona č. 344/2012 (ďalej len „zákon č. 549/2011“).

9 Paragrafy 4 a 16 zákona č. 549/2011 preberajú do slovenského práva, v tomto poradí, články 7 a 9 rámcového rozhodnutia 2008/909.

10 Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011, ktorý zodpovedá článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909, „rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky…“.

11 Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011, ktorý preberá článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody v trvaní najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní uvedeného rozhodnutia označený justičným orgánom tohto štátu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v § 4 odseku 3 tohto zákona, prejednávajúci súd neskúma, či ide o obojstrannú trestnosť.

12 V rozhodnutí vnútroštátneho súdu sa spresňuje, že kategórie trestných činov uvedených v spomenutom § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 zodpovedajú trestným činom uvedeným v článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909.

13 § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011, ktorý zodpovedá článku 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909, stanovuje, že „súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak… skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a 3“. No „vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu“.

14 Podľa § 348 ods. 1 písm. d) slovenského Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z. z.) „kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že… vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti,… potrestá sa odňatím slobody až na dva roky“.

České právo

15 V súlade s § 337 ods. 1 písm. a) českého Trestního zákoníka (zákon č. 40/2009 Sb.) „kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že… vykonáva činnosť, ktorá mu bola takýmto rozhodnutím zakázaná alebo pre ktorú mu bolo odňaté príslušné oprávnenie podľa iného právneho predpisu alebo pre ktorú takéto oprávnenie stratil,… potrestá sa odňatím slobody až na dva roky“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

16 Dňa 3. októbra 2014 Okresní soud v Chebu (Česká republika) uložil pánovi Grundzovi, slovenskému štátnemu príslušníkovi, súhrnný trest odňatia slobody na pätnásť mesiacov za krádež vlámaním a marenie výkonu úradného rozhodnutia, a síce nedodržanie dočasného zákazu viesť motorové vozidlá, ktorý mu bol 12. februára 2014 uložený rozhodnutím Magistrátu města Přerov (Česká republika).

17 Rozsudok z 3. októbra 2014 spolu s osvedčením podľa prílohy 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 bol zaslaný Krajskému súdu v Prešove (Slovensko) na účely jeho uznania a výkonu daného trestu na Slovensku.

18 Uvedený súd v rozhodnutí, ktorým bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, spresnil, že súdny orgán štátu pôvodu, teda Českej republiky, nepovažoval trestné činy dotknuté vo veci samej za trestné činy obsiahnuté v článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, a teda výkon súhrnného trestu odňatia slobody na pätnásť mesiacov závisí od určenia, či skutky uvedené v rozsudku z 3. októbra 2014 sú trestnými činmi aj podľa slovenského právneho poriadku.

19 Vnútroštátny súd má však pochybnosti, či je podmienka obojstrannej trestnosti splnená, pokiaľ ide o „trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia“.

20 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že § 348 ods. 1 písm. d) slovenského trestného zákona, ktorý sa týka trestného činu spočívajúceho v marení výkonu úradného rozhodnutia, sa týka len rozhodnutí súdu alebo iného „slovenského“ orgánu, ktoré sú vykonateľné na „slovenskom území“.

21 Podľa vnútroštátneho súdu z posúdenia skutku, za ktorý bol pán Grundza odsúdený v Českej republike, *in concreto* vyplýva, že nejde o „trestný čin“ v zmysle § 348 ods. 1 písm. d) slovenského trestného zákona, keďže tento skutok nezodpovedá skutkovým znakom trestného činu spočívajúceho v marení výkonu úradného rozhodnutia v zmysle tohto ustanovenia. Pán Grundza bol totiž odsúdený za marenie výkonu úradného rozhodnutia vydaného orgánom Českej republiky, ktoré vyvoláva právne účinky len na území tohto členského štátu.

22 Vnútroštátny súd si takisto kladie otázku, či vzhľadom na cieľ sledovaný rámcovým rozhodnutím 2008/909, ktorým je uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby, najmä rozvinutím spolupráce medzi členskými štátmi pri vykonávaní rozsudkov v trestných veciach v prípade, akým je prípad vo veci samej, v ktorom bol porušený záujem chránený právnym poriadkom štátu pôvodu, netreba skúmať obojstrannú trestnosť *in abstracto*, teda ako by bol porušený záujem chránený právnym poriadkom vykonávajúceho štátu.

23 Za týchto podmienok Krajský súd v Prešove rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Majú sa článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909… vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti je splnená iba vtedy, ak skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, ktoré sa má uznať, je pri jeho konkrétnom posúdení (*in concreto*) trestným činom aj podľa práva vykonávajúceho štátu (bez ohľadu na jeho znaky alebo spôsob opisu), alebo pre splnenie tejto podmienky postačí, že takýto skutok je vo všeobecnosti (*in abstracto*) trestný aj podľa práva vykonávajúceho štátu?“

O prejudiciálnej otázke

24 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909 majú vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti je splnená v situácii, o akú ide vo veci samej, v ktorej sa uznanie rozsudku a vykonanie trestu požaduje so zreteľom na skutok, ktorý bol v štáte pôvodu kvalifikovaný ako „trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, ku ktorému došlo na území štátu pôvodu“ a pre ktorý v práve vykonávajúceho štátu existuje podobne kvalifikovaný trestný čin, vnútroštátne pravidlo tohto štátu však na účely preukázania tohto trestného činu vyžaduje, aby bolo úradné rozhodnutie prijaté jedným z orgánov pôsobiacich na území vykonávajúceho štátu.

25 Na úvod treba konštatovať, že na účely užitočnej odpovede na túto otázku nie je rozhodujúce, aby preskúmanie vychádzalo z posúdenia podmienky obojstrannej trestnosti *in concreto* alebo *in abstracto*.

26 V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že v rámcovom rozhodnutí 2008/909, ktoré je nástrojom minimálnej harmonizácie, a konkrétne v jeho článku 7 týkajúcom sa podmienky obojstrannej trestnosti, sa tieto pojmy nespomínajú.

27 V druhom rade, ako uviedol generálny advokát v bode 26 svojich návrhov, medzi členskými štátmi existujú značné rozdiely, pokiaľ ide o presný význam uvedených pojmov v kontexte obojstrannej trestnosti.

28 Na účely zodpovedania preformulovanej prejudiciálnej otázky treba pripomenúť, že podľa článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 môže vykonávajúci štát v prípade trestných činov nenachádzajúcich sa na zozname 32 trestných činov uvedených v odseku 1 tohto článku podmieniť uznanie rozsudku a výkon trestu tým, že skutky, pre ktoré bol vydaný rozsudok, sú trestným činom aj podľa jeho právneho poriadku, bez ohľadu na znaky tohto trestného činu alebo jeho opis. Inak povedané, toto ustanovenie umožňuje vykonávajúcemu štátu podmieniť uznanie rozsudku a výkon trestu tým, že bude splnené kritérium obojstrannej trestnosti.

29 Zároveň článok 9 rámcového rozhodnutia 2008/909, týkajúci sa dôvodov neuznania a nevykonania, vo svojom odseku 1 písm. d) stanovuje možnosť príslušného orgánu vykonávajúceho štátu odmietnuť uznať rozsudok vyhlásený v štáte pôvodu a vykonať trest, ktorý bol uložený takisto v tomto štáte, pokiaľ nie je splnená podmienka obojstrannej trestnosti.

30 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že skutky, pre ktoré bol pán Grundza odsúdený, konkrétne marenie výkonu úradného rozhodnutia, nepovažoval príslušný orgán štátu pôvodu, teda Českej republiky, za trestné činy patriace pod článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909.

31 Preto v súlade s článkom 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 uznanie rozsudku z 3. októbra 2014 a výkon súhrnného trestu odňatia slobody na pätnásť mesiacov podliehajú zo strany príslušného slovenského orgánu konštatovaniu, že skutky uvedené v tomto rozsudku sú takisto trestným činom podľa slovenského právneho poriadku, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo jeho opis v štáte pôvodu.

32 Po tomto spresnení je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora na účely výkladu určitého ustanovenia práva Únie treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudky zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 35, a z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 31).

33 Po prvé, pokiaľ ide o znenie článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909, je opodstatnené pripomenúť, ako to urobil generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, že toto ustanovenie ohraničuje rozsah posúdenia obojstrannej trestnosti tým, že vyžaduje, aby príslušný orgán vykonávajúceho štátu overil, či dotknuté skutky sú podľa vnútroštátneho práva „tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu“.

34 Ako vyplýva zo znenia uvedeného článku 7 ods. 3, nevyhnutnou a dostatočnou podmienkou na účely posúdenia obojstrannej trestnosti je to, či skutky, ktoré viedli k odsúdeniu v členskom štáte pôvodu, predstavujú trestné činy aj vo vykonávajúcom štáte. Z toho vyplýva, že sa nevyžaduje, aby boli trestné činy v oboch týchto členských štátoch zhodné.

35 Tento výklad podporuje ustanovenie „bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu“ daného činu vo vykonávajúcom štáte, z ktorého jednoznačne vyplýva, ako zdôraznil generálny advokát v bodoch 48 a 49 svojich návrhov, že sa nevyžaduje úplná zhoda ani medzi znakmi trestného činu, ako ho vymedzuje právo štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, ani v označení alebo klasifikácii tohto trestného činu podľa vnútroštátneho práva uvedených dvoch štátov.

36 V dôsledku toho dané ustanovenie predpokladá flexibilný prístup zo strany príslušného orgánu vykonávajúceho štátu pri posúdení podmienky obojstrannej trestnosti tak vzhľadom na znaky trestného činu, ako aj na jeho opis.

37 Podľa samotného znenia článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 je na účely posúdenia obojstrannej trestnosti rozhodujúca zhoda medzi základnými skutkovými okolnosťami trestného činu vyjadrenými v rozsudku vyhlásenom v štáte pôvodu na jednej strane a definíciou trestného činu podľa práva vykonávajúceho štátu na strane druhej.

38 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že pri posúdení obojstrannej trestnosti je úlohou príslušného orgánu vykonávajúceho štátu overiť, či základné skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe, za predpokladu, že nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.

39 Po druhé kontext, do ktorého patria článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909, takisto svedčí v prospech posúdenia obojstrannej trestnosti v tomto zmysle.

40 V tomto ohľade treba pripomenúť, že rámcové rozhodnutie 2008/909 podľa svojho článku 26 nahrádza, pokiaľ ide o vzťahy medzi členskými štátmi, viaceré nástroje medzinárodného práva s cieľom posilniť spoluprácu pri výkone rozsudkov v trestných veciach, ako sa uvádza v odôvodnení 5 tohto rámcového rozhodnutia.

41 Na rozdiel od týchto nástrojov medzinárodného práva však rámcové rozhodnutie 2008/909 vychádza predovšetkým zo zásady vzájomného uznávania, ktorá v súlade s odôvodnením 1 tohto rámcového rozhodnutia vo svetle článku 82 ods. 1 ZFEÚ predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci Európskej únie, ktorá je podľa uvedeného odôvodnenia 5 založená na osobitnej vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi v ich príslušné právne systémy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, body 46 a 47).

42 Zo zásady vzájomného uznávania podľa článku 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 vyplýva, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu v zásade uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu.

43 Ako uviedol generálny advokát v bode 36 svojich návrhov, táto zásada vzájomného uznávania viedla okrem iného k vytvoreniu zoznamu trestných činov v článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, v prípade ktorých bolo skúmanie obojstrannej trestnosti zrušené.

44 Okrem toho, aj pokiaľ ide o trestné činy, ktoré nie sú na danom zozname uvedené, treba konštatovať, že článok 7 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje len možnosť vykonávajúceho štátu podmieniť uznanie rozsudku a výkon trestu tým, že bude splnená podmienka obojstrannej trestnosti.

45 V tejto súvislosti, ako uviedol generálny advokát v bode 68 svojich návrhov, predmetná možnosť oprávňuje členské štáty odmietnuť uznať rozsudok a vykonať trest za konanie, ktoré nepovažujú za porušenie morálnych pravidiel, a ktoré v dôsledku toho nie je trestným činom.

46 Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že podmienka obojstrannej trestnosti predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla uznávania rozsudkov a vykonávania trestov. Preto rozsah pôsobnosti dôvodu odmietnutia uznať rozsudok a vykonať trest na základe neexistencie obojstrannej trestnosti, ktorý je stanovený v článku 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909, sa musí vykladať striktne, aby sa obmedzili prípady neuznania a nevykonania.

47 Z tohto dôvodu cieľom posúdenia obojstrannej trestnosti zo strany príslušného orgánu vykonávajúceho štátu, na ktoré odkazuje článok 7 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, je overiť, či základné skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe za predpokladu, že nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.

48 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uviedol, že trestný čin vo veci samej spočíval v porušení úradného rozhodnutia prijatého českým orgánom verejnej moci, v dôsledku čoho bol porušený záujem chránený v Českej republike, a preto podmienku obojstrannej trestnosti nemožno v žiadnom prípade považovať za splnenú.

49 V rámci posúdenia obojstrannej trestnosti však príslušný orgán vykonávajúceho štátu neskúma, či bol porušený záujem chránený v štáte pôvodu, ale má skúmať, či by za predpokladu, že k danému trestnému činu došlo na území členského štátu, kde pôsobí tento orgán, bol považovaný za porušený podobný záujem, chránený vnútroštátnym právom tohto štátu.

50 Po tretie treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 je účelom tohto rozhodnutia vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.

51 Striktný výklad článku 9 ods. 1 písm. d) tohto rámcového rozhodnutia prispieva k realizácii cieľa uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby, najmä v situácii, o akú ide vo veci samej, kde táto osoba je štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu.

52 V prejednávanej veci z dokumentov predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že pán Grundza bol príslušným českým súdnym orgánom odsúdený za to, že viedol motorové vozidlo na území tohto členského štátu, hoci existovalo rozhodnutie českého orgánu verejnej moci, ktoré mu to zakazovalo.

53 Na účely posúdenia, či je v prejednávanej veci splnená podmienka obojstrannej trestnosti, je úlohou vnútroštátneho súdu povereného uznaním a výkonom odsudzujúceho rozsudku, aby preskúmal, či za predpokladu, že by tieto skutkové okolnosti, teda vedenie motorového vozidla napriek existencii úradného rozhodnutia, ktoré také konanie zakazuje, nastali na území členského štátu tohto súdu, boli trestné z hľadiska vnútroštátneho práva tohto štátu. Ak je to tak, podmienka obojstrannej trestnosti musí byť považovaná za splnenú.

54 So zreteľom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909 sa majú vykladať v tom zmysle, že podmienku obojstrannej trestnosti treba v situácii, o akú ide vo veci samej, považovať za splnenú, pokiaľ základné skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe za predpokladu, že nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.

O trovách

55 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa majú vykladať v tom zmysle, že podmienku obojstrannej trestnosti treba v situácii, o akú ide vo veci samej, považovať za splnenú, pokiaľ základné skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe za predpokladu, že nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.

Da Cruz Vilaça Berger Borg Barthet

Levits Biltgen

Rozsudok bol vyhlásený v Luxemburgu 11. januára 2017.

Tajomník
A. Calot Escobar

Predseda piatej komory
J. L. da Cruz Vilaça